

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึง การใช้เอกสารของผู้เขียนบทความประจำหนังสือพิมพ์รายวันในด้านประเภท สาขาวิชา ภาษา อายุของเอกสารที่ใช้ พร้อมทั้งปริมาณการใช้เอกสารและแหล่งเอกสารที่ใช้ รวมทั้งปัญหาในการใช้เอกสารของผู้เขียนบทความประจำ

ลักษณะการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจโดยมุ่งศึกษากลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้เขียนบทความประจำหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 92 คน และจากแบบสอบถามที่ส่งออกไปปรากฏว่า ได้กลับคืนจากผู้เขียนบทความประจำหนังสือพิมพ์รายวัน จำนวน 84 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 91.3 ในจำนวนนี้ เป็นผู้เขียนบทความประจำหนังสือพิมพ์คุณภาพ จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 43.5 และเป็นผู้เขียนบทความประจำหนังสือพิมพ์ประชานิยม จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 47.8 ซึ่งสามารถสรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลได้ดังนี้

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

1. ผู้เขียนบทความประจำจำนวนมากที่สุดมีอายุระหว่าง 25 ถึง 34 ปี ผลการวิจัยที่ได้ในครั้งนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Weaver and Wilhoit (1986) ที่พบว่า นักหนังสือพิมพ์ในประเทศสหรัฐอเมริกาส่วนใหญ่อายุระหว่าง 25 ถึง 34 ปี แต่หากพิจารณาภาพรวมของอายุของผู้เขียนบทความประจำแล้ว จะพบว่า ผู้เขียนบทความประจำที่มีอายุตั้งแต่ 35 ปีขึ้นไป มีจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งของผู้ตอบแบบสอบถาม (50 คน) ซึ่งแสดงให้เห็นได้ชัดว่าผู้เขียนบทความประจำมักเป็นผู้ที่มีอายุมากพอควรทั้งนี้สาเหตุประการหนึ่งอาจเนื่องมาจากการเขียนบทความประจำเป็นงานที่ต้องอาศัยประสบการณ์ในการเขียนและความสามารถเฉพาะตัว ก่อนที่จะทำงานด้านการเขียนบทความ ผู้เขียนบทความประจำส่วนมากมักจะเคยผ่านงานในการเป็นผู้สื่อข่าวมาแล้วระยะเวลาหนึ่งจนมีความสามารถในการถ่ายทอดตัวอักษรให้สละสลวย ต่อเมื่อมีความชำนาญมากขึ้นจึงยกระดับ

มาเป็นผู้เขียนบทความประจำ และฝึกฝนส่วนงานการเขียนให้มีความเชี่ยวชาญเป็นที่ยอมรับของผู้อ่านในที่สุด

และจากข้อสังเกตที่พบจากการวิจัยที่ว่า ผู้เขียนบทความประจำหนังสือพิมพ์คุณภาพจำนวนมากมีอายุระหว่าง 35 ถึง 44 ปี และผู้เขียนบทความประจำบางคนมีอายุอยู่ระหว่าง 65 ถึง 74 ปี ในขณะที่ผู้เขียนบทความประจำหนังสือพิมพ์ประชานิยมจำนวนมากมีอายุระหว่าง 25 ถึง 34 ปี และไม่มีผู้เขียนบทความประจำที่มีอายุระหว่าง 65 ถึง 74 ปี (ตารางที่ 3) ทำให้สรุปได้ว่า ผู้เขียนบทความประจำหนังสือพิมพ์คุณภาพมีอายุมากกว่าผู้เขียนบทความประจำหนังสือพิมพ์ประชานิยม

2. การศึกษาของผู้เขียนบทความประจำนั้น พบว่า ผู้เขียนบทความประจำจำนวนมาก สำเร็จการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรี ผลจากการวิจัยที่ได้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Hansen, and others (1987); Herron (1986); Kurian (1982); Weaver and Wilhoit (1986) ที่พบว่า นักหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี เพราะเชื่อกันว่า บุคคลที่ได้ผ่านการศึกษาระดับนี้ ย่อมได้รับการเตรียมพร้อมอย่างเหมาะสมจากสถาบันที่ให้การศึกษา ให้สามารถปฏิบัติงานด้วยความรับผิดชอบและมีประสิทธิภาพสูงอย่างเพียงพอ

คณะและสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษาของผู้เขียนบทความประจำส่วนใหญ่ นั้น สำเร็จ การศึกษาจากคณะนิเทศศาสตร์หรือวารสารศาสตร์ สาขาหนังสือพิมพ์ ซึ่งผลการวิจัยที่ได้สอดคล้อง กับงานวิจัยของ รัศมิ อธิวรารณพงศ์ (2531) ที่พบว่า บรรณาธิการหนังสือพิมพ์คุณภาพ ประชาานิยม และกึ่งคุณภาพ กึ่งประชานิยม ได้รับการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาหนังสือพิมพ์จากคณะนิเทศศาสตร์ หรือวารสารศาสตร์มากกว่าคณะอื่น ๆ เรื่องชัย ทวีพจน์วันตร์ (2525: 23) และ แสงชัย สุนทรวัฒน์ (2532 ค: 3) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า นอกจากคนที่เรียนทางสาขาหนังสือพิมพ์แล้ว ในการทำงาน หนังสือพิมพ์ยังต้องอาศัยบุคคลที่เรียนทางสาขาอื่น ๆ เช่น รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ ซึ่งเป็นสาขาวิชาที่เป็นประโยชน์ต่อการประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์มากเช่นกันในการถ่ายทอดความ รู้ตามศาสตร์แขนงที่ตนเองมีความถนัด รวมทั้งให้คำปรึกษาแนะนำด้านกฎหมายแก่ผู้อ่านด้วย ซึ่ง

สอดคล้องกับข้อสังเกตที่ได้จากตารางที่ 6 และ 7 ที่พบว่า มีผู้สำเร็จการศึกษาจากคณะอักษรศาสตร์ และศิลปศาสตร์ รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ ในอันดับรองลงมา

3. ประสบการณ์ในการเขียนบทความประจำ พบว่า ผู้เขียนบทความประจำจำนวนมากที่สุด ทั้งของหนังสือพิมพ์คุณภาพและประชาชนมีประสบการณ์ในการเขียนบทความประจำมาแล้วเป็นเวลา 4 ถึง 7 ปี (26 คน) ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Hansen, and others (1987) ที่พบว่า ผู้เขียนบทความประจำส่วนใหญ่มีประสบการณ์มาแล้ว 5 ถึง 10 ปี ซึ่งถือว่าเป็นช่วงที่ใกล้เคียงกัน แต่แตกต่างจากงานวิจัยของ Herron (1986) ที่พบว่า ผู้เขียนบทความประจำส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการเขียนมากกว่า 16 ปีขึ้นไป

หากพิจารณาภาพรวมของประสบการณ์ของผู้เขียนบทความประจำจะเห็นว่าผู้เขียนบทความประจำที่มีประสบการณ์ในการเขียนมากกว่า 8 ปีขึ้นไปมีจำนวนถึง 44 คน ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับข้อเขียนของ Mott (1964: 186) และ ประยูทธ ลิทธิพันธ์ (2527: 72) ที่ว่าผู้เขียนบทความประจำควรมีประสบการณ์ในการเขียนมากเพียงพอที่จะนำเอาความชำนาญไปเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดรูปแบบการเขียน (Style) ผู้ที่มีประสบการณ์ในการเขียนมากย่อมได้เปรียบผู้ที่มีประสบการณ์น้อย ตรงที่สามารถจินตนาการถึงสิ่งที่จะเขียนได้อย่างเหมาะสมกับข้อมูลที่มีอยู่ และประเภทของบทความที่จะเขียน

4. จำนวนบทความประจำที่เขียนในแต่ละวัน พบว่า ผู้เขียนบทความประจำจำนวน 41 คน เขียนบทความประจำวันละ 1 บทความ และจำนวน 43 คน เขียนจำนวนบทความต่างกันออกไป ผลการวิจัยที่ปรากฏสอดคล้องกับทฤษฎีของซุม ซอกแซก (2527: 107) ที่แสดงไว้ว่า โดยทั่วไปแล้วผู้เขียนบทความประจำ 1 คน มักจะเขียนบทความประจำ 1 บทความ เนื่องจากผู้เขียนบทความประจำส่วนมากมีความรู้ความชำนาญเพียงแขนงเดียว จึงเลือกที่จะเขียนบทความประจำตามที่ตนถนัดเพียงเรื่องเดียวแต่สำหรับผู้เขียนบทความบางคนที่มีความรู้ความชำนาญและประสบการณ์หลายด้านพร้อมกันมักจะได้รับอนุญาตให้เขียนบทความประจำได้มากกว่า 1 บทความขึ้นไป เช่น ซุม ซอกแซก เขียนวิจารณ์การเมือง และสังคมในบทความชื่อเหะเหะพาที และเขียนวิจารณ์ข่าว

กิตา โดยใช้นามปากกาว่า จำแจ้ง ใน หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เป็นต้น

5. เนื้อหาที่เขียนในบทความประจำ ผู้เขียนบทความประจำทั้งหนังสือพิมพ์คุณภาพและประชาชนนิยมเขียนเนื้อหาเน้นหนักเกี่ยวกับการเมือง การบริหาร มากที่สุด และรองลงมา เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับเศรษฐกิจ ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากประการแรก เนื้อหาที่เขียนในบทความประจำต้องสอดคล้องกับช่วงเวลาและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นสำคัญ (วีระศักดิ์ สาเลยยกานนท์ 2530: 12-13) ซึ่งช่วงที่เก็บแบบสอบถามเป็นช่วงที่รัฐบาลกำลังหันมาให้ความสนใจเกี่ยวกับการแก้ไขกฎหมายสาธารณสุข ซึ่งก่อให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างมาก ดังนั้นเนื้อหาทางการเมืองการบริหาร จึงมากจนทำให้เนื้อหาด้านอื่น ๆ คุ้ด้อยไป

ประการที่สอง เนื้อหาการเมืองการปกครองและเศรษฐกิจเป็นเนื้อหาที่มีความใกล้ชิดและมีผลกระทบต่อชีวิตประจำวันของประชาชนในชาติโดยตรง ผู้อ่านจึงสนใจอยากรู้เรื่องราวที่เกี่ยวข้องหรือที่เกิดขึ้น ดังนั้น ผู้เขียนจึงต้องเขียนบทความประจำชักนำและกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความตื่นตัวในทางการเมืองและเศรษฐกิจซึ่งสามารถนำเอาความคิดเหล่านั้นไปประยุกต์เข้ากับการดำเนินชีวิตได้ (ฉัตรกุล ชื่นสุวรรณ 2529: 44; เรืองชัย ทวีพจน์วันตร์ 2530: 5; แสงชัย สุนทรวัฒน์ 2532 ง: 2)

6. ระยะเวลาที่ใช้ในการเขียนบทความประจำแต่ละเรื่อง ผู้เขียนบทความประจำจำนวนมากใช้เวลาในการเขียนบทความประจำวันละ 1 ถึง 2 ชั่วโมง โดยใช้เวลาในการค้นและอ่านเอกสารประกอบการเขียนบทความประจำต่ำกว่า 1 ชั่วโมง ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Weaver and Wilhoit (1986) ที่พบว่า นักหนังสือพิมพ์ในประเทศสหรัฐอเมริกาใช้เวลาในการเขียนบทความประจำวันละ 1 ถึง 2 ชั่วโมง และงานวิจัยของ พรทิพย์ วรกิจโกศาทร (2525: 65) ที่พบว่า ส่วนใหญ่แล้ว นักหนังสือพิมพ์ใช้เวลาประมาณ 1/2 ชั่วโมง ในการอ่านเอกสารที่หน่วยงานส่งมาให้และเวลาที่ใช้ในการอ่านเอกสารทั้งหมดไม่เกิน 3 ชั่วโมง แล้วลงมือเขียนเสียใหม่ โดยใช้เวลาไม่เกิน 1 ชั่วโมง เหตุผลที่ผู้เขียนบทความประจำใช้เวลาน้อยในการเขียนบทความรวมทั้งการค้นและอ่านเอกสารประกอบการเขียนนั้น แสงชัย สุนทรวัฒน์ (2532 ข: 2, 2532 ก: 2) ยังชี้ให้เห็นด้วยว่า ขบวนการในการผลิตหนังสือพิมพ์รายวันนั้นมีเวลาแค่ 12 ชั่วโมงเป็นสูงสุด นักหนังสือพิมพ์จึงต้องใช้เวลาในการเขียนบทความประจำค่อนข้างสั้นให้ทันต่อการ

ตีพิมพ์ตามจำนวนกรอบในแต่ละวัน

การใช้เอกสาร แหล่งเอกสาร และปัญหาในการใช้เอกสาร

1. ประเภทเอกสารที่ผู้เขียนบทความประจำใช้ในระดับมาก คือ หนังสือพิมพ์ ส่วนประเภทเอกสารที่ใช้ในระดับปานกลาง มี 11 ประเภท เรียงตามลำดับคือ หนังสือพิมพ์ (กฤตภาค) หนังสือ วารสาร/นิตยสาร รูปภาพและภาพถ่ายต่าง ๆ หนังสือชีวประวัติ ข่าวจากสำนักข่าวในรูป Telex สิ่งพิมพ์รัฐบาล รายงานการประชุม หนังสือสถิติ วิทยานิพนธ์/รายงานการวิจัย ภาพยนตร์/วิดีโอ ผลการวิจัยในส่วนนี้ไม่มีสอดคล้องกับงานวิจัยของ Herron

(1986: 132) ที่พบว่านักหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่ใช้หนังสือและรูปภาพมากที่สุด

จากผลการวิจัยที่พบว่า ผู้เขียนบทความประจำใช้หนังสือพิมพ์ในระดับมากรวมทั้งมีการใช้หนังสือพิมพ์ (กฤตภาคที่ตัดจากหนังสือพิมพ์) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงรองลงมาจากหนังสือพิมพ์นั้น อาจเป็นเพราะข้อมูลจากหนังสือพิมพ์มีความสดใหม่และเป็นการรายงานความเคลื่อนไหวของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและทันต่อเหตุการณ์

ข้อมูลในหนังสือพิมพ์ยังเรียบเรียงอย่างมีลำดับต่อเนื่องและสรุปประเด็นชัดเจน ประกอบกับไม่มีเอกสารประเภทใดที่จะให้ข้อมูลที่ทันสมัยเทียบได้เท่า ผู้เขียนส่วนใหญ่จึงให้ความเชื่อถือต่อข้อมูลจากหนังสือพิมพ์ค่อนข้างสูง และเมื่อพิจารณาพร้อมกับเวลาที่ผู้เขียนบทความประจำส่วนใหญ่ใช้ในการค้นและอ่านเอกสารประกอบการเขียนซึ่งต่ำกว่า 1 ชั่วโมงแล้ว ผู้เขียนจึงต้องใช้เอกสารประเภทที่เสียเวลาในการอ่านน้อยแต่สามารถให้รายละเอียดตรงประเด็นที่ต้องการและทันต่อการผลิตบทความในแต่ละวัน หนังสือพิมพ์และหนังสือพิมพ์ (กฤตภาค) จึงเป็นเอกสารที่นักหนังสือพิมพ์นิยมใช้เป็นหลัก (ศศิธร ศิริจางคพัฒนา 2525: 2; อัญชลี จารุสมบัติ 2526: 35)

นอกจากนี้ยังพบข้อสังเกตที่น่าสนใจคือ โสตทัศนวัสดุอันได้แก่ แผนที่ ภาพยนตร์/วิดีโอ สไลด์ และวัสดุย่อส่วน มีผู้เขียนบทความประจำใช้น้อยทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเป็นเอกสารที่ผู้เขียนบทความประจำไม่คุ้นเคยต่อการใช้และไม่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับก็ได้

2. สาขาวิชาของเอกสารที่ใช้ประกอบการเขียนบทความประจำ พบว่า ผู้เขียนบทความประจำใช้เอกสาร 9 สาขาวิชาในระดับปานกลางตามลำดับค่าเฉลี่ยคือ ความรู้ทั่วไป (สาขาวิชาที่ย่อยที่ใช้สูงสุดคือ สื่อสารมวลชน) สังคมศาสตร์ (สาขาวิชาที่ย่อยที่ใช้สูงสุดคือ รัฐศาสตร์) ภาษาศาสตร์ (สาขาวิชาที่ย่อยที่ใช้สูงสุดคือ ไวยากรณ์) ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวและประวัติศาสตร์ (สาขาวิชาที่ย่อยที่ใช้สูงสุดคือ ประวัติศาสตร์) ปรัชญา (สาขาวิชาที่ย่อยที่ใช้สูงสุดคือ จริยศาสตร์) ศาสนา (สาขาวิชาที่ย่อยที่ใช้สูงสุดคือ ศาสนาพุทธ) วารณคดี (สาขาวิชาที่ย่อยที่ใช้สูงสุดคือ กวีนิพนธ์และวรรณกรรม) เทคโนโลยี (สาขาวิชาที่ย่อยที่ใช้สูงสุดคือ การบริหารธุรกิจและวิสาหกิจ) และ ศิลป (สาขาวิชาที่ย่อยที่ใช้สูงสุดคือ เทคนิคการถ่ายทำภาพยนตร์ วิทยุและโทรทัศน์) จะเห็นได้ว่า ผู้เขียนบทความประจำใช้เอกสารสาขาวิชาต่าง ๆ กระจายกันออกไปตามลักษณะเนื้อหาของบทความที่เขียน (ตารางที่ 9) ซึ่งกระจายออกไปเกือบทุกเนื้อหาเช่นเดียวกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในปัจจุบันหนังสือพิมพ์ทั้งคุณภาพและประชาชนนิยมได้พัฒนาเนื้อหาต่าง ๆ กระจายออกไป โดยจะสังเกตเห็นว่ามีกาเพิ่มเติมหน้า ที่เป็นสารเนื้อหาและศิลปวัฒนธรรมมากขึ้น เนื้อหาที่ผู้เขียนบทความประจำเขียน จึงคละเคล้ากันไปทุกหมวด ผู้เขียนก็ย่อมต้องใช้เอกสารสาขาวิชาต่าง ๆ กระจายไป

นอกจากนั้นหากพิจารณาเนื้อหาของเอกสารที่มีค่าเฉลี่ยในการใช้ในระดัต้น ๆ คือ สาขาวิชาสังคมศาสตร์ จะพบว่า สอดคล้องกับเนื้อหาของบทความที่เขียน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเนื้อหาในด้านการเมือง การบริหาร และเศรษฐกิจ สำหรับเนื้อหาของเอกสารที่ผู้เขียนบทความประจำใช้ในระดัต้นน้อยมีเพียงสาขาเดียว คือ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากมีผู้เขียนบทความประจำเขียนถึงเนื้อหาที่เพียงบทความเดียวเท่านั้น (หนังสือพิมพ์ประชาชนนิยม) จึงทำให้เนื้อหาวิทยาศาสตร์มีการใช้น้อยตามไปด้วย

3. ภาษาของเอกสาร พบว่า ผู้เขียนบทความประจำใช้เอกสารภาษาไทยในระดับมาก ผลการวิจัยที่ได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Gomes (1970) Stieg (1981) พรพรวณ เลาลักษณเลิศ (2528) สุวิพร เมืองอ่ำ (2528) และสุริย์ บุษงามงคล (2528) ที่พบว่า บุคคลในวิชาชีพต่าง ๆ ย่อมใช้เอกสารภาษาที่ตนเองถนัดซึ่งก็คือ ภาษาประจำชาติของตน เนื่องจากสามารถเข้าใจได้ง่ายและลึกซึ้งมากกว่าภาษาอื่น ๆ นอกจากนั้นบทความประจำที่เขียนในหนังสือพิมพ์ตามปกติจะเป็น

เรื่องภายในประเทศเป็นหลัก ข้อมูลที่ใช้จึงย่อมาจากภาษาไทยเป็นหลักเช่นเดียวกัน

4. อายุของเอกสาร พบว่า ผู้เขียนบทความประจำใช้เอกสารใหม่ที่มีอายุไม่เกิน 6 เดือนในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะการทำหนังสือพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับข่าวและเรื่องที่ทันต่อเหตุการณ์และเป็นปัจจุบัน เอกสารที่ใช้ค้นคว้าจึงมีอายุไม่มากนัก ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับประเภทของเอกสารที่ผู้เขียนบทความประจำใช้ คือ หนังสือพิมพ์และพิมพ์ข่าว (ตารางที่ 12) ซึ่งให้ข้อมูลใหม่ ๆ และมีความทันสมัย

5. แหล่งเอกสารที่ผู้เขียนบทความประจำใช้ประกอบการเขียนบทความ ผู้เขียนใช้เอกสารส่วนตัวในระดับมาก และใช้แหล่งเอกสารอีก 6 แหล่ง ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ย คือ ห้องสมุดหนังสือพิมพ์ เอกสารจากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน หน่วยงานเอกชน (สำนักข่าว สถานทูต บริษัท) หน่วยงานรัฐบาลและรัฐวิสาหกิจ เอกสารของเพื่อนร่วมงาน สมาคมวิชาชีพที่เป็นสมาชิก ส่วนเอกสารที่ใช้ในระดับน้อย เรียงตามลำดับคือ ห้องสมุดวิทยาลัย และมหาวิทยาลัย หอสมุดแห่งชาติ ห้องสมุดประชาชน ทั้งนี้ผู้เขียนบทความประจำหนังสือพิมพ์คุณภาพและประชาชนนิยม มีการใช้แหล่งเอกสารไม่แตกต่างกัน

ผลงานวิจัยที่ได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Herron (1986) Tunstall (1974) Weaver and Wilhoit (1986) ที่ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะงานประจำวันของนักหนังสือพิมพ์ในประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า 2 ใน 3 ของนักหนังสือพิมพ์ ใช้เอกสารส่วนตัว และห้องสมุดหนังสือพิมพ์มากตามลำดับ ผลการวิจัยที่ได้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบว่า ผู้เขียนบทความประจำจำนวนมากที่สุดใช้เวลาในการค้นหาเอกสารต่ำกว่า 1 ชั่วโมง (ตารางที่ 11) อันเป็นปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้ใช้เอกสารส่วนตัวมาก เพราะเสียเวลาน้อยที่สุด สุริย์บุหงามมงคล (2528) และ Herron (1986) อธิบายว่าปัจจัยในการใช้แหล่งข้อมูลขึ้นอยู่กับความสะดวกในการใช้ ความง่ายต่อการเข้าถึง ความน่าเชื่อถือของข้อมูลรวมทั้งงานที่ทำและสภาพแวดล้อม ด้วยลักษณะของการทำหนังสือพิมพ์ที่ต้องการความรวดเร็ว ทำให้นักหนังสือพิมพ์ต้องใช้เอกสารส่วนตัวมาก เนื่องจากเป็นแหล่งที่คุ้นเคยและสามารถเข้าถึงได้สะดวกรวดเร็ว ไม่ว่าต้องการใช้เมื่อใดและที่ใด นอกจากนั้นแหล่งเอกสารที่มีความสำคัญของลงมา คือ ห้องสมุดหนังสือพิมพ์ ก็เป็นแหล่งเอกสารเพียงแหล่งเดียวที่ผู้เขียนบทความประจำสามารถเข้าถึงเอกสาร

ประเภทหนังสือพิมพ์และพิมพ์ข่าวได้ ในขณะที่แหล่งเอกสารอื่น ๆ ไม่สามารถตอบสนองการใช้ได้
มากเท่า

6. ปัญหาที่ผู้เขียนบทความประจำประสบจากการใช้แหล่งเอกสารทั้ง 10 แหล่งนั้น
พบว่า ผู้เขียนบทความประจำประสบปัญหาเรียงตามลำดับ คือ เวลาที่ใช้ในการเขียนบทความจำกัด
ทำให้ไม่มีเวลาไปใช้แหล่งเอกสาร เอกสารในแหล่งมีน้อยไม่พอกับความต้องการ เอกสารมี
ข้อมูลไม่ทันสมัย การติดต่อขอใช้เอกสารต้องอาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัว ระบบจัดเก็บเอกสารยุ่ง
ยากและมีการปกปิดข้อมูล เนื้อหาของเอกสารของแต่ละแหล่งที่สะสมแตกต่างกัน ผู้บริหารไม่
เห็นความสำคัญของแหล่งเอกสาร

ปัญหาที่ผู้เขียนบทความประจำประสบอาจกล่าวได้ว่า สอดคล้องกับงานวิจัยของ Herron
(1986) เพียงแต่เป็นปัญหาที่อยู่ต่างลำดับกันเท่านั้น Herron พบว่า ปัญหาในการใช้แหล่ง
เอกสารนั้นได้แก่ แหล่งเอกสารแต่ละแห่งมีกฎระเบียบที่เข้มงวด และระบบจัดเก็บเอกสารที่ยุ่ง
ยากทำให้เสียเวลาในการค้นหา จึงค้นหาเอกสารที่ต้องการยาก จากผลการวิจัยดังกล่าวทำให้
มองเห็นได้ชัดว่า ปัญหาสำคัญของผู้เขียนบทความประจำอยู่ที่ข้อจำกัดของเวลา ทำให้โอกาสที่จะ
ไปใช้แหล่งเอกสารอื่น ๆ นอกเหนือจากเอกสารส่วนตัว และห้องสมุดหนังสือพิมพ์มีน้อย นอกจาก
นั้นการใช้แหล่งเอกสารอื่น ๆ มีข้อมูลที่เก็บรวบรวมแตกต่างกันไป ข้อมูลมีน้อยไม่ทันสมัย ประกอบ
กับมีระบบจัดเก็บที่ยุ่งยากและไม่เป็นที่คุ้นเคยของนักหนังสือพิมพ์ ก็เป็นอุปสรรคในการใช้แหล่ง
เอกสารอื่น ๆ เช่นเดียวกัน

7. ห้องสมุดหนังสือพิมพ์ในสำนักงาน จากการสอบถามเกี่ยวกับห้องสมุดหนังสือพิมพ์ใน
สำนักงาน พบว่า หนังสือพิมพ์รายวัน 5 ฉบับ คือ มติชน สยามรัฐ เดลินิวส์ แนวหน้า และ
ไทยรัฐ มีห้องสมุดหนังสือพิมพ์ในสำนักงาน โดยมีลักษณะเป็นห้องสมุดที่มีอาณาบริเวณเฉพาะ และ
มีบรรณารักษ์ให้บริการ ส่วนหนังสือพิมพ์อีก 2 ฉบับ คือ บ้านเมือง และเดลินิวส์ มีห้องสมุด
หนังสือพิมพ์ในสำนักงาน โดยมีลักษณะเป็นห้องสมุดที่มีอาณาบริเวณ แต่ไม่มีบรรณารักษ์ให้บริการ
และหนังสือพิมพ์ที่เหลือ 3 ฉบับ คือ ข่าวสด ดาวสยาม สยามรายวัน ไม่มีห้องสมุดหนังสือพิมพ์
ในสำนักงาน ผู้เขียนบทความประจำส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า ห้องสมุดหนังสือพิมพ์เป็นประโยชน์
ต่อการทำงานมากที่สุด ผู้เขียนบทความประจำมากกว่าครึ่งจึงใช้ห้องสมุดหนังสือพิมพ์เป็นแหล่ง

เอกสารประกอบงานเขียน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Tunstall (1974) นักหนังสือพิมพ์ ร้อยละ 87 ใช้ห้องสมุดหนังสือพิมพ์ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก

สำหรับประเภทเอกสารที่ใช้จากห้องสมุดหนังสือพิมพ์นั้น ผู้เขียนบทความประจำส่วนใหญ่ใช้หนังสือพิมพ์มากที่สุด รองลงมาตามลำดับ คือ แหม่มข่าว (กฤตภาค) และรายงานจากหน่วยงานต่าง ๆ

8. เกี่ยวกับปัญหาในการเข้าใช้ห้องสมุดหนังสือพิมพ์ในสำนักงานนั้น พบว่า ผู้เขียนบทความประจำประสบปัญหาในระดับปานกลาง โดยประสบปัญหาข้อมูลมีน้อยไม่พอกับความต้องการสูงสุด ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ MacNabb (1988: 202) และ Semra (1989: 169) ที่พบว่า ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุดในสำนักงานคือ ทรัพยากรห้องสมุดมีน้อย ส่วนปัญหาที่ผู้เขียนบทความประจำประสบในระดับน้อยคือ สถานที่ตั้งห้องสมุดอยู่ไกลเกินไป สาเหตุที่ปัญหานี้อยู่ในระดับน้อย เนื่องจากห้องสมุดหนังสือพิมพ์มักตั้งอยู่ในบริเวณห้องข่าว หรือห้องบรรณาธิการ หรือตั้งอยู่ใกล้บริเวณดังกล่าว ทำให้ผู้เขียนบทความประจำสามารถเข้าใช้ได้โดยไม่เสียเวลาในการเดินทาง

ผลการทดสอบแนวเหตุผล

การวิจัยครั้งนี้ตั้งแนวเหตุผลว่า การใช้เอกสารของผู้เขียนบทความประจำหนังสือพิมพ์ รายวันขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะบุคคล (อายุ การศึกษา ประสบการณ์) จำนวนบทความประจำที่เขียน เนื้อหาที่เขียนลงในบทความประจำ ผลจากการทดสอบพบว่า ส่วนใหญ่ไม่เป็นไปตามแนวเหตุผลและมีเพียงส่วนน้อยที่เป็นไปตามแนวเหตุผล กล่าวคือ ประเภทและสาขาวิชาของเอกสารที่ใช้ขึ้นอยู่กับจำนวนบทความประจำที่เขียน และปัญหาการใช้ห้องสมุดหนังสือพิมพ์ขึ้นอยู่กับอายุของผู้เขียนบทความประจำ

การที่ประเภทและสาขาวิชาของเอกสารที่ใช้ขึ้นอยู่กับจำนวนบทความประจำที่เขียน ซึ่งหมายความว่า หากผู้เขียนบทความประจำเขียนบทความหลายบทความ จะใช้เอกสารหลายประเภทและหลายสาขาวิชาสอดคล้องกันไป เนื่องจากโดยปกติแล้วการเขียนบทความแต่ละบทความ ผู้เขียนส่วนใหญ่มุ่งเลือกใช้เฉพาะเอกสารประเภทที่สามารถให้ข้อมูลตอบสนองการเขียนได้มากกว่าที่จะ

สนใจว่าข้อมูลนั้น ๆ เป็นข้อมูลเก่าหรือใหม่ หรือเป็นภาษาอะไร (ราเชนทร์ วัฒนปรีชากุล 2531: 259) ยิ่งจำนวนบทความที่เขียนในแต่ละวันมีมาก การใช้ประเภทและสาขาวิชาก็ยิ่งมีความกระจายมากขึ้น (ตารางที่ 12 และ 13) นอกจากนั้นจุดเด่นของบทความประจำอยู่ที่ความคิดหรือเนื้อหาที่มีข้อเท็จจริงประกอบกับสำนวนการเขียน ผู้เขียนแต่ละคนย่อมมีความคิดแตกต่างกัน ข้อเท็จจริงที่ช้ก็ย่อมแตกต่างกันออกไปด้วย จึงทำให้ผู้เขียนที่เขียนบทความหลายบทความใช้เอกสารหลากหลายทั้งด้านประเภทและสาขาวิชา ส่วนปัญหาในการใช้ห้องสมุดหนังสือพิมพ์นั้น ขึ้นอยู่กับอายุของผู้เขียนบทความประจำ ซึ่งหมายความว่า หากผู้เขียนบทความประจำที่มีอายุมากจะประสบปัญหาในการใช้ห้องสมุดหนังสือพิมพ์น้อย อาจเนื่องจากผู้เขียนบทความประจำที่มีอายุมาก (ตารางที่ 3) ย่อมมีโอกาสใช้ห้องสมุดหนังสือพิมพ์มานานกว่า จึงเกิดความชำนาญในการค้นหาข้อมูลจากห้องสมุดหนังสือพิมพ์ และเกิดความคุ้นเคยกับระบบจัดเก็บและบริการ ทำให้สามารถใช้ห้องสมุดอย่างราบรื่น และเกิดปัญหาน้อยตรงข้ามกับผู้เขียนบทความประจำที่มีอายุน้อย ซึ่งยังขาดประสบการณ์และความชำนาญในการค้นหาข้อมูลจากห้องสมุดหนังสือพิมพ์ จึงมักจะประสบปัญหามากในการเข้าใช้ห้องสมุด

สำหรับการที่ผลการทดสอบส่วนใหญ่ไม่เป็นไปตามแนวเหตุผล คือ การใช้เอกสารของผู้เขียนบทความประจำหนังสือพิมพ์รายวัน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการศึกษา ประสบการณ์ และเนื้อหาที่เขียนลงในบทความประจำนั้น อาจเป็นเพราะว่าจากผลการวิจัยพบว่า ผู้เขียนบทความประจำส่วนใหญ่มีลักษณะที่ไม่กระจายนัก เช่น สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่ในระดับปริญญาตรีขึ้นไป มีประสบการณ์ในการเขียนบทความประจำ 8 ปีขึ้นไป และเขียนบทความในเนื้อหาทางด้านการเมือง การบริหาร และเศรษฐกิจเป็นหลักจึงทำให้มีการใช้เอกสารไม่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะในเรื่องของประเภท สาขาวิชา หรือแหล่งเอกสารตลอดจนปัญหาในการใช้เอกสาร

นอกจากนั้น จากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่าสิ่งที่เป็นตัวกำหนดในการเขียนบทความประจำจะเป็นเรื่องของระยะเวลาการทำหนังสือพิมพ์ ที่ต้องออกวันต่อวัน และใช้เวลาผลิตสั้นมาก การใช้เอกสารจึงต้องอยู่ในลักษณะที่ให้เสียเวลาน้อย สะดวก และรวดเร็วเป็นหลัก รวมทั้งเวลาที่ใช้ในการเขียนบทความประจำก็น้อยตามไปด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาที่พบว่า หนังสือพิมพ์ 7 ฉบับ มีห้องสมุดหนังสือพิมพ์ให้บริการ และหนังสือพิมพ์ 3 ฉบับ ไม่มีห้องสมุดหนังสือพิมพ์ให้บริการ ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะทางพัฒนาและปรับปรุงเป็น 2 ด้านคือ สำหรับหนังสือพิมพ์ที่มีห้องสมุดอยู่แล้ว และหนังสือพิมพ์ที่ยังไม่มีห้องสมุด ดังนี้

1. สำหรับหนังสือพิมพ์ที่มีห้องสมุดอยู่แล้ว

1.1 ในด้านการจัดหา ห้องสมุดหนังสือพิมพ์ควรปรับปรุงการดำเนินงานในด้านการจัดหาให้ตอบสนองการใช้ของผู้เขียนบทความประจำ โดยเพิ่มเอกสารประเภทต่าง ๆ ให้พอเพียง เช่น หนังสือพิมพ์ แฟ้มข่าว หนังสือ วารสาร/นิตยสาร สิ่งพิมพ์รัฐบาล และอื่น ๆ ตามลำดับของการใช้ รวมทั้งจัดหาเอกสารในสาขาวิชาต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับเนื้อหาของบทความประจำที่เขียน โดยเน้นสาขาวิชาที่มีการใช้สูง ๆ เช่น ความรู้ทั่วไป สังคมศาสตร์ ภาษาศาสตร์ ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว และประวัติศาสตร์ และสาขาวิชาอื่น ๆ ตามลำดับ โดยเน้นเอกสารที่ให้ข้อมูลใหม่ ๆ และเป็นภาษาไทย นอกจากนั้นในการคัดเลือกข่าวสารข้อมูล เข้าห้องสมุดแต่เดิมเจ้าหน้าที่ห้องสมุดเป็นผู้พิจารณาฝ่ายเดียว ทำให้ได้ข้อมูลที่ไม่ตรงกับความต้องการและการใช้จริงของผู้เขียนบทความประจำ ดังนั้นห้องสมุดจึงควรที่จะหันมาพิจารณาคัดเลือกเนื้อหาข้อมูลร่วมกับผู้เขียนบทความประจำ โดยขอความร่วมมือจากผู้เขียนบทความประจำให้เป็นผู้พิจารณาเลือกข้อมูลที่ต้องการ โดยเฉพาะข้อมูลที่จะนำมาทำเป็นแฟ้มข่าว (กฤตภาค)

1.2 ระบบจัดเก็บ จากผลที่พบในการวิจัยที่ว่าผู้เขียนบทความประจำเห็นว่าห้องสมุดหนังสือพิมพ์จัดเก็บและเรียงลำดับไม่ดี แสดงว่า ผู้เขียนไม่คุ้นกับระบบจัดเก็บ แม้ว่าในปัจจุบันห้องสมุดหนังสือพิมพ์จัดเก็บกฤตภาคและรูปภาพตามลำดับตัวอักษรของหัวเรื่อง แต่หัวเรื่องที่ใช้ก็ยังไม่ตอบสนองการใช้ ห้องสมุดหนังสือพิมพ์จึงควรพิจารณาแก้ไขปรับปรุงในด้านนี้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยการขอความร่วมมือจากนักหนังสือพิมพ์ให้ช่วยกำหนดคำเพื่อนำมาใช้เป็นหัวเรื่องที่เหมาะสม

และจากผลการวิจัยที่พบว่า ผู้เขียนบทความประจำใช้เอกสารส่วนตัวในระดับมาก ห้องสมุดจึงควรที่จะสร้างระบบจัดเก็บย่อย ๆ ให้กับเอกสารส่วนตัวเหล่านั้น เพื่อให้ใช้ได้สะดวกหรืออาจนำเอกสารส่วนตัวของนักหนังสือพิมพ์ซึ่งประจำฝ่ายต่าง ๆ ในกองบรรณาธิการ เช่น ฝ่าย

การเมือง เศรษฐกิจ กีฬา และสังคม เป็นต้น มารวมเข้าด้วยกันเป็นห้องสมุดย่อย ประจำแต่ละฝ่าย เพื่อให้แต่ละฝ่ายได้มีข้อมูลที่ลึกซึ้ง และมีเนื้อหาตรงกับงานที่ทำงานโดยเฉพาะ

สำหรับห้องสมุดส่วนกลางก็จะทำการจัดเก็บข้อมูลทั่วไปที่ไม่ลึกซึ้งรวมทั้งข้อมูลที่ไม่ได้รับการตีพิมพ์ลงในหนังสือพิมพ์ เช่น ต้นฉบับข่าว ข่าวจากสำนักข่าวต่าง ๆ ที่ส่งเข้ามา รวมทั้งข่าวที่ไม่สามารถตีพิมพ์เพราะมีปัญหาทางการเมือง เพื่อประโยชน์ในการจัดทำข้อมูลทางประวัติศาสตร์ ที่ถูกต้องต่อไป

1.3 ในด้านการบริการห้องสมุดควรพิจารณาให้บริการค้นและสรุปข้อมูลให้ผู้เขียนบทความประจำต้องการให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ทันทีและอย่างรวดเร็ว เนื่องจากผู้เขียนบทความประจำไม่มีเวลาดูและอ่านเอกสารมากนักก่อนการเขียนบทความในแต่ละครั้ง นอกจากนั้นบรรณารักษ์ยังควรเป็นศูนย์กลางในการติดตามเอกสารหรือข่าวสารจากแหล่งต่าง ๆ ให้กับนักหนังสือพิมพ์ด้วย

1.4 การประชาสัมพันธ์และให้ความรู้ในเรื่องการใช้ห้องสมุดหนังสือพิมพ์ ควรได้รับการพิจารณาโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผู้เขียนบทความประจำที่เข้าทำงานใหม่ในหนังสือพิมพ์ หรือผู้เขียนบทความประจำที่ไม่ค่อยใช้ห้องสมุดหนังสือพิมพ์ บุคคลเหล่านี้ควรได้รับการกระตุ้นให้ใช้ห้องสมุดหนังสือพิมพ์รวมทั้งให้เข้ารับการอบรมการใช้ห้องสมุดและการค้นหาข้อมูล กิจกรรมดังกล่าวจะช่วยส่งเสริมให้มีการใช้ห้องสมุดหนังสือพิมพ์มากขึ้น และทำให้ค้นข้อมูลได้ตรงตามวัตถุประสงค์ในการเขียนบทความ อันจะส่งผลให้บทความที่เขียนมีคุณภาพและน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

1.5 หากเป็นไปได้ ห้องสมุดหนังสือพิมพ์ควรใช้อุปกรณ์ที่เอื้ออำนวยให้ค้นข้อมูลได้อย่างรวดเร็ว เช่น ระบบวิสตูดย่อบนอัตโนมัติ และระบบคอมพิวเตอร์ เพื่อบันทึกข้อมูลทุกภาคทั้งหมด รวมทั้งข้อมูลที่สำคัญอื่น ๆ ที่ห้องสมุดจัดเก็บโดยพิจารณาเลือกใช้อุปกรณ์ร่วมกับอุปกรณ์อื่น ๆ ที่ห้องสมุดมีอยู่แล้ว เพื่อลดต้นทุนการใช้จ่ายและทำให้ผู้ใช้เกิดความคุ้นเคยต่อระบบให้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบคอมพิวเตอร์จะทำให้ผู้เขียนบทความประจำ ตลอดจนนักหนังสือพิมพ์สามารถค้นข้อมูลจากจอภาพที่โต๊ะทำงานในห้องข่าวหรือห้องบรรณาธิการ โดยไม่ต้องไปที่ห้องสมุด แต่อย่างไรก็ตามห้องสมุดหนังสือพิมพ์ก็ยังคงมีความสำคัญในการทำหน้าที่เป็นแหล่งในการบันทึกและปรับปรุงข้อมูลรวมทั้งเสาะหาข้อมูลมาเพิ่มเติม

ในอนาคต เมื่อระบบสารนิเทศแห่งชาติได้รับการพัฒนาให้สามารถใช้อินเทอร์เน็ตได้โดยตรงแล้ว ห้องสมุดหนังสือพิมพ์อาจเชื่อมโยงระบบของตนเองเข้ากับระบบสารนิเทศแห่งชาติ เพื่อให้สามารถเข้าถึงและใช้แหล่งสารนิเทศได้หลากหลายขึ้น

1.6 ห้องสมุดหนังสือพิมพ์ควรร่วมมือกับห้องสมุดหนังสือพิมพ์อื่น ๆ ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลหรือขอยืมข้อมูล เพื่อให้พนักงานหนังสือพิมพ์สามารถติดตามข่าวสารด้านต่าง ๆ ได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ ซึ่งจะส่งผลไปยังประสิทธิภาพของบทความที่เขียนต่อไป

2. สำหรับหนังสือพิมพ์ที่ไม่มีห้องสมุด

การพัฒนาในขั้นแรกควรเริ่มจากห้องสมุดย่อยหรือมุมเอกสารประจำฝ่ายต่าง ๆ ในกองบรรณาธิการโดยให้แต่ละฝ่ายจัดตั้งตู้เอกสารและจัดเก็บเอกสารภายในฝ่ายงานของตน รวมทั้งเอกสารส่วนตัวและของเพื่อนร่วมงานเพื่อลดการซ้ำซ้อนในการจัดเก็บ และควรส่งเสริมให้มีความร่วมมือในการใช้อินเทอร์เน็ตและระหว่างฝ่ายให้สูงสุด เมื่อเอกสารของแต่ละฝ่ายมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นและเอกสารมีการใช้สูงขึ้น จึงพัฒนาเป็นห้องสมุดหนังสือพิมพ์ต่อไป

สำหรับผู้บริหารของบริษัทที่ผลิตหนังสือพิมพ์

ผู้บริหารสามารถวางแผนและพัฒนาปรับปรุงให้ห้องสมุดหนังสือพิมพ์มีประสิทธิภาพและมีการใช้อย่างสูงสุด ในฐานะที่เป็นหน่วยงานที่เก็บรักษาและให้บริการข้อมูลดังนี้

1. ในด้านเอกสาร ผู้บริหารควรสนับสนุนด้านงบประมาณในการจัดหาเอกสารและวัสดุอุปกรณ์อย่างพอเพียงเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการให้บริการของห้องสมุด รวมทั้งการติดตามข่าวสารและทำแฟ้มข่าวให้ทันต่อความต้องการของผู้ใช้ และต่อภาวะการท่วมท้นของข่าวสาร ผู้บริหารควรเพิ่มบุคลากร/เจ้าหน้าที่ในการดำเนินงานด้านนี้ให้พอเพียง

2. ในด้านห้องสมุดหนังสือพิมพ์ ผู้บริหารควรให้ความสำคัญและยกระดับหน่วยงานให้ขึ้นตรงกับผู้บริหาร เพื่อให้สามารถพัฒนาหน่วยงานนี้โดยตรงและรวดเร็ว และผู้บริหารควรกระตุ้นให้พนักงานทุกคนเห็นความสำคัญของห้องสมุดและการค้นคว้าข้อมูลในห้องสมุด รวมทั้งเข้ารับการอบรมการใช้ห้องสมุดด้วย

3. ในด้านบรรณาธิการ ผู้บริหารควรให้ความสำคัญในการพัฒนาบรรณาธิการ และเจ้าหน้าที่ห้องสมุดให้มีความรู้และความเชี่ยวชาญในการดำเนินงานห้องสมุดหนังสือพิมพ์ โดยการ

เข้ารับการศึกษาอบรม สัมมนา ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ รวมทั้งในด้านเทคโนโลยี เพื่อให้ นำความรู้ที่ได้รับมาพัฒนาห้องสมุดหนังสือพิมพ์ให้เป็นแหล่งข้อมูลของนักหนังสือพิมพ์อย่างแท้จริง และตอบสนองความต้องการได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้อง และครบถ้วนต่อไป

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้เขียนบทความประจำเท่านั้น หากจะ ให้นำงานวิจัยกว้างขวางและสมบูรณ์มากกว่านี้ ในการวิจัยในอนาคตต่อไปควรศึกษากับบุคลากรใน ฝ่ายอื่นของหนังสือพิมพ์ เช่น ฝ่ายข่าว (ผู้สื่อข่าว ผู้รับปรุง และเรียบเรียงข่าว หรือ Rewriter) ฝ่ายผลิต (ผู้จัดการด้านการพิมพ์ ผู้ตัดต่อภาพ ช่างภาพข่าว) ฝ่ายบริหารและจัดการ (บรรณาธิการ ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา และจัดจำหน่าย) (ตวณิ หิรัญรักษ์ 2529: 73) ทั้งนี้เพื่อจะได้ข้อมูลเกี่ยวกับ การใช้เอกสารของผู้ที่ทำงานด้านหนังสือพิมพ์ทุกฝ่ายอย่างชัดเจนและทำให้ห้องสมุดหนังสือพิมพ์ สามารถให้บริการบุคลากรฝ่ายต่าง ๆ ของหนังสือพิมพ์ได้กว้างขวางขึ้น อันจะส่งผลไปยังประสิทธิภาพ และคุณภาพของหนังสือพิมพ์ต่อไป
2. ควรศึกษาพฤติกรรมการค้นหาเอกสารของนักหนังสือพิมพ์ ว่ามีวิธีการค้นหาอย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การใช้คำศัพท์ในการค้นกฤตภาคและภาพ
3. ศึกษาเอกสารส่วนตัว (Private Collection) ของนักหนังสือพิมพ์ว่าเก็บ เอกสารประเภทใด เนื้อหาใด และมีการจัดระเบียบอย่างไร เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการวาง แนวทางระบบจัดเก็บมุมหน้าหนังสือหรือห้องสมุดย่อยประจำฝ่าย รวมทั้งเป็นแนวทางในการจัดหา เอกสารสำหรับห้องสมุดหนังสือพิมพ์
4. ควรศึกษาการใช้เอกสารของผู้ทำงานในสื่อสารมวลชนประเภทอื่น ๆ อันได้แก่ นิตยสาร โทรทัศน์ และวิทยุ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาห้องสมุดของสื่อมวลชนดังกล่าว
5. ควรทำการวิจัยในเรื่องนี้ซ้ำเป็นระยะ เช่น ทุก 5 ปี เพื่อดูว่ามีการใช้เอกสาร ของผู้เขียนบทความประจำเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหรือไม่
6. ควรศึกษารูปแบบเทคโนโลยีที่เหมาะสมสำหรับการทำงานของห้องสมุดหนังสือพิมพ์เพื่อ สอนตอบสนองความต้องการข้อมูลที่รวดเร็วของนักหนังสือพิมพ์ โดยศึกษาการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ที่สามารถ ทำงานร่วมกับระบบวัสดุย่อส่วน เพื่อประหยัดเนื้อที่ในการจัดเก็บและเสริมประสิทธิภาพในการค้นคืน เช่น ระบบ CAR (Computer - Aided Retrieval) หรือ ระบบ INFO-KY